

можемъ свободно да разполагаме съ войска. И тази крепостъ ще искаме да ни зачислятъ. Също така ще искаме да плащатъ на българскитъ войници, както на ромейскитъ.

— Тъ ще се усѣтятъ и нѣма да се съгласятъ . . . Т
пошепна замислено Сеславъ.

Бѣлгунъ го чу, по мургавото му лице трепна неуловима усмивка.

Ако не се съгласятъ — толкова по-зле за тѣхъ . . .
— И нѣкакъвъ зловещъ огънь лумна въ помрачения му взоръ.

Единъ истриотъ се спусна да поеме конетъ. Асѣнъ поклати глава.

— Само ще си починемъ — рече — нѣма да преспиваме.

Цѣла нощъ пътува дружината и цѣлъ день и пакъ цѣла нощъ. При Дианинградъ починаха десетъ часа и отново тръгнаха по течението на Тѣжа. По пътя имъ се събираха тъпли измършавѣли, дрипави хора. Стари жени ги благославяха и се кръстѣха, деца колѣничеха и цѣлуваха рѣцетъ имъ, мъжетъ се оплакваха съ тревожни, отчаяни слова.

Най-разорити бѣха влашките пастури.
овцетъ По селища, катунѣ и заселки се чуваше само единъ общъ стонъ — взеха ни стадата, взеха ни биволитъ, свинетъ, насила ги отвлѣкоха, взеха прикятъ на дѣщеритъ ни, десетъ пъти увеличиха данъка . . . И все за царската сватба, за Исака и Маргарита . . . Ограбиха ни, ограбиха ни . . . — и тѣ отпущаха безпомощно рѣцъ.

— Когато дойде времето ще бѣдете ли готови? — питаше Асѣнъ и ги пронизваше съ хладнитъ си сиви очи.

Мъжетъ изтрѣпваха, дигаха глава, свѣтлина трепваше по измѣченитъ лица.

— Ти ще бѣдешъ нашия царъ! — и благоговейно колѣничеха, цѣлуваха дрехата му, кълнѣха се А мълвата ходѣше таинствена и бърза, отъ заселка на заселка и като чудотворенъ лѣкъ сгрѣваше истинасти сърдца, замрѣли души.

На петия день пристигнаха въ Адриановградъ, отбиха се отъ великолепиянъ друмъ, който водѣше за Константиновградъ и слѣзоха по лѣвия брѣгъ на Хебъра.

ще разсѣятъ ромейскитъ с нашата стока!